

Qui és qui a la llista d'ERC al Congrés

Esquerra manté per a aquest 10-N l'aposta d'una llista amb fitxatges d'altres partits i una barreja explosiva d'exmilitants del PSC, d'Unió i dels Comuns

Sergi Picazo

La llista d'ERC-Sobiranistes per a les eleccions espanyoles del pròxim 10-N no ha patit gairebé cap canvi respecte a la que la formació va presentar el 26-A passat. El partit continua fent una aposta per convertir-se en el nou 'catch-all party' del sobiranisme, a l'estil de l'antiga CiU. Tot i les crítiques que ha rebut Rufián aquests mesos pel fet d'oferir-se a investir Pedro Sánchez, les últimes enquestes confirmen el bon resultat que ja va obtenir ERC el 26-A. La formació obtindria la mateixa representació (15 diputats) i pujaria en intenció de vot (del 3,9% el 26 d'abril al 4,2% el 10 de novembre).

L'aposta d'ERC està sent, des de ja fa temps, eixamplar la base de l'independentisme amb la incorporació d'independents i d'exmilitants provinents de totes les tendències ideològiques des del PSC fins als Comuns, passant per Unió Democràtica. De fet, la llista inclou un pacte amb Sobiranistes, la plataforma impulsada per Joan Josep Nuet i Elisenda Alamany. Però aquesta llista al Congrés és un pas inèdit. ERC pretén unir en un sol grup parlamentari un **independentista que es defineix com un "true liberal", un exlíder comunista no 'indepe', un militant històric democratacristià, una ex del PSC de l'Anoia, un líder sindical de la UGT i alguns joves esquerranosos provinents de les JERC.**

La candidatura d'ERC manté novament un tiquet de dos homes com a caps de llista: ara el tàndem és Junqueras-Rufián, i abans havia sigut Rufián-Tardà. Cal tenir en compte, però, que abans de les eleccions arribarà la sentència del Tribunal Suprem i Oriol Junqueras i Raül Romeva (que repeteix com a candidat d'ERC al Senat) poden ser definitivament inhabilitats. En aquest cas, la llista, que es manté paritària, correria. L'únic canvi respecte al 26-A és l'exdiputat Gerard Gómez del Moral, que deixa pas a Pilar Vallugera al número sis. **CRÍTIC radiografia a fons els vuit primers candidats d'ERC-Sobiranistes de la demarcació de Barcelona i els caps de llista a Girona, a Tarragona i a Lleida** en uns comicis clau per al futur de Catalunya.

Oriol Junqueras, un símbol des de la presó

Oriol Junqueras (Barcelona, 1969) ha estat vicepresident de la Generalitat, és líder indiscutible d'ERC i un dels polítics amb més poder en un moment crucial de la història del país. Podria ser condemnat a 30 anys per haver organitzat el referèndum de l'1-O i, això, als seus 49 anys d'edat, seria gairebé una mena de cadena perpètua. A diferència de Carles Puigdemont, després de la DUI, va decidir quedar-se a Catalunya i afrontar el judici. L'estratègia judicial i política de Junqueras **porta les llums llargues pensant en una possible futura candidatura a la presidència de la Generalitat.** El 'momentum' per a ell pot trigar dècades.

Junqueras, que va ser durant anys professor d'Història de la Universitat Autònoma de Barcelona, tenia perfil mediàtic per haver protagonitzat un programa de televisió sobre història de Catalunya amb Toni Soler. Va entrar en política per ser regidor, com a independent en una llista d'ERC, al seu poble, **Sant Vicenç dels Horts**, un municipi majoritàriament castellanoparlant i de classe obrera

del Baix Llobregat. Anys després, va aconseguir de manera sorprenent l'alcaldia per als independentistes. Posteriorment, ERC va confiar en ell per ser el seu candidat al **Parlament Europeu**. Allà formaria un trident sobiranista amb Ramon Tremosa (CiU) i Raül Romeva (aleshores, d'ICV-EUiA). Finalment, després de la desfeta electoral de la llista liderada per Joan Puigcercós i en plena crisi de la formació després del Govern tripartit, va assumir el lideratge dels republicans, tot i que s'hi havia afiliat pocs mesos abans.

Gabriel Rufián, el nou líder d'ERC a Madrid

Pocs polítics independentistes aixequen tant rebuig a Espanya com Gabriel Rufián (Santa Coloma de Gramenet, 1982): criticat pel PP i per Ciutadans, però també per un PSOE i Podem que històricament havien tingut millors relacions amb altres dirigents d'ERC com Joan Tardà o, abans, amb Josep-Lluís Carod-Rovira. Ara, conscients que probablement Junqueras pugui seguir a la presó després de les eleccions, se les hauran de veure amb Rufián com a únic interlocutor. Ja no podran recórrer a una trucada a primera hora del matí a Tardà per pactar esmenes o transaccions. Tant el 20-D com el 26-J, Rufián havia fet tiquet electoral amb Tardà. **El protagonisme polític i la responsabilitat dins del grup parlamentari de Rufián als seus 37 anys** haurien de créixer durant la propera legislatura, tot i que havia assegurat que, un cop proclamada la independència, [marxaria del Congrés](#) i ja no hi tornaria més.

El de Santa Coloma, que és diplomata en Relacions Laborals i no havia destacat en el món polític fins a l'esclat del Procés, treballava, segons ha explicat, en un departament de recursos humans a l'empresa privada. Aleshores va començar a destacar com a tuitaire independentista castellanoparlant. [Twitter](#) va ser el seu trampolí per donar-se a conèixer. Després, va fer el salt a l'**Assemblea Nacional Catalana** i, posteriorment, a **Súmate**, l'entitat d'independentistes castellanoparlants. Rufián, que alterna el català i el castellà, es va criar entre els barris del Fondo de Santa Coloma i el de Lloreda de Badalona als anys vuitanta i noranta. Actualment, però, viu a Sabadell.

Carolina Telechea: la futura número 2, amb passat al PSC

Carolina Telechea (Igualada, 1981) serà la número 2 'de facto' d'ERC al Congrés després d'un parell d'anys bregant-se en la tasca parlamentària a Madrid. Va entrar de diputada quan Ester Capella va ser nomenada consellera de Justícia del Govern de Quim Torra. Com a dada significativa, Telechea afirma que és **"la primera dona de l'Anoia que arriba a ser diputada al Congrés"**. Ara guanyarà un pes importantíssim tant dins el grup parlamentari al Congrés com a l'hora de definir els rols de futur d'un partit amb dirigents clau a la presó i a l'exili.

Telechea, que reivindica a la seva biografia a la web d'ERC que té "una família d'origen divers: basc, andalús, argentí i extremeny", reconeix que ve "de tradició socialista": **va ser militant del PSC i va arribar a ser secretària d'organització de les Joventuts Socialistes a l'Anoia**. Tot i això, fa quatre anys, va decidir entrar com a regidora d'ERC a l'Ajuntament d'Igualada, i fa dos anys ja va anar de número 6 a la llista dels republicans al Congrés per la província de Barcelona. Ha estat portaveu d'ERC en comissions de caràcter social -com drets de la infància o dels discapacitats- i de l'àmbit de la justícia.

Joan Josep Nuet, del Partit Comunista als 'true liberals'

La gran sorpresa de la llista d'ERC al Congrés és la incorporació en un dels llocs més importants –el número 3, 'de facto'– de Joan Josep Nuet (Reus, 1964), fins ara líder d'EUiA, comunista i federalista declarat després d'un pacte entre els republicans i la plataforma Sobiranistes. És, probablement, una de les jugades més estranyes de la política catalana dels anys del Procés. **L'únic no independentista processat en la causa de l'1-O**, pel seu paper a la Mesa del Parlament durant la tardor del 2017, entrarà gairebé segur com a diputat d'ERC malgrat totes les contradiccions que això suposi. Nuet, en els últims temps, va allunyar-se progressivament dels Comuns i, fins i tot, d'EUiA sobretot arran del naixement de la plataforma Sobiranistes, impulsada per ell i per Elisenda Alamany, l'exportaveu dels Comuns. El **veterà dirigent de Comunistes**, una de les formacions avui integrades dins d'EUiA, formarà part de la llista d'una ERC liderada, paradoxalment, per un Junqueras que va autodefinir el partit com els ["true liberals"](#) en l'última trobada de l'elit empresarial catalana a s'Agaró.

Nuet, nascut a Reus, **va ingressar l'any 1986 al Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC) i al sindicat CCOO**. Eren anys d'escissions i de crisi per als comunistes catalans: en aquells temps, el PCC, on militava Nuet, va alinear-se amb les tesis oficials de la Unió Soviètica, i va allunyar-se de l'eurocomunisme que proposava el PSUC. Mentre es desmembrava l'URSS, Nuet va aconseguir la seva primera acta com a regidor comunista a Montcada i Reixac, a l'àrea metropolitana de Barcelona. Aquell va ser el seu primer càrrec. Però no va deixar la feina d'agent comercial, en el sector del metall i de la química industrial, quan va ser escollit senador per designació autonòmica el 2006. Després, va obtenir un escó al Congrés i, posteriorment, al Parlament català. No és, doncs, algú nou en la política institucional.

També és destacable el seu paper dins d'EUiA. Va ser l'home d'Izquierda Unida (IU) a Catalunya en els temps en què Iniciativa i EUiA anaven separades, i, fins i tot, es va enfrontar al desaparegut Jordi Miralles per enfortir el rol d'IU i d'EUiA en el marc de la relació amb ICV. Pablo Iglesias va dir d'ell [en una entrevista a CRÍTIC](#) que era un "gat vell" i el va convidar a fer un pas enrere per deixar pas als Comuns. Hi ha una dada molt poc coneguda d'ell, i que va explicar en una entrevista a CRÍTIC fa quatre anys: de jove, quan vivia a Reus, ["anava amb l'estelada"](#), ["creia que la independència era la solució"](#) i, [en paraules seves, va estar "a punt d'entrar a militar a les JERC"](#).

Maria Dantas, antiracisme amb accent brasiler

El cinquè lloc de la llista serà per a la **jurista i activista social d'origen brasiler** Maria Dantas. Aquesta serà la seva primera responsabilitat en política institucional, i, si no hi ha cap desastre electoral per als republicans, acabarà sent diputada a les Corts espanyoles. Dantas ha estat membre de la xarxa anticapitalista Marx21, col·laboradora de l'agència de comunicació intercultural Itacat i, avui, és especialment activa en les lluites antiracistes, contra la xenofòbia i en favor dels drets dels migrants o dels 'manters' a través de la plataforma **Unitat contra el Feixisme i el Racisme (UCFR)**, del [col·lectiu de suport dels 'manters' Tras la Manta](#) o pel **dret a vot de les persones estrangeres**. També ha estat membre de la junta de la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya (CONFAVC). De fet, és vocal de mobilitzacions de la sectorial de moviments socials d'ERC.

Maria das Graças Carvalho Dantas –el seu nom complet– va estudiar la carrera de Dret al Brasil i va arribar a Barcelona per fer una especialització en Dret Ambiental. Des de llavors viu a la capital catalana, on treballa com a especialista financera. Des de Catalunya ha mantingut una **forta**

implicació amb causes socials relacionades amb el Brasil com el grup de suport de l'MST –el Moviment dels Sense Terra– a Barcelona i ha estat especialment activa en la denúncia del Govern de **Jair Bolsonaro**.

Pilar Vallugera, de l'Administració pública al Congrés

Pilar Vallugera (Barcelona, 1967) és l'únic canvi de la llista d'Esquerra respecte als comicis del 26-A. Vallugera puja tres posicions a les llistes i ara ocuparà el sisè lloc en **substitució de l'exdiputat Gerard Gómez del Moral, que ha declinat repetir "per motius personals"**. De nou, per a aquesta posició, ERC ha escollit algú que coneix molt bé el partit i que ha format part del seu planter. I és que aquesta advocada de professió i treballadora de l'Administració pública va formar part de les Joventuts d'Esquerra i posteriorment de l'executiva nacional d'Esquerra Republicana i actualment és vicepresidenta segona d'Acció Política de la Federació del partit a la capital catalana. Fou **regidora de la formació a l'Ajuntament de Barcelona entre el 2003 i el 2007** durant les èpoques de Joan Clos i de Jordi Hereu com a alcaldes. Entre altres accions, va impulsar la celebració del Fòrum Mundial de les Dones.

Marta Rosique, la més jove del Congrés

Una altra veu molt jove, de només 23 anys, Marta Rosique (Barcelona, 1996), podria arribar al Congrés dels Diputats si les coses anessin molt bé per als republicans a la província de Barcelona. Ha destacat en els últims mesos pel fet de ser una de les **portaveus d'Universitats per la República** –grup estudiantil especialment actiu en l'organització d'actes i de protestes en defensa de l'1-O i de la independència– i, de fet, com a veu jove, ja ha aparegut en debats organitzats per mitjans de comunicació defensant la independència.

Les Joventuts d'Esquerra Republicana, que sempre escullen un dels principals candidats d'ERC en cada elecció, la van seleccionar a ella com la seva cap de llista per a les eleccions espanyoles. Un dels seus primers càrrecs polítics ha sigut el de **secretària de política i cooperació internacional de les JERC**.

Joan Capdevila, un ex d'Unió crític amb Duran i Lleida

L'exdirigent d'Unió Democràtica Joan Capdevila (Martorell, 1965), que ja va ser diputat d'ERC en la legislatura passada, serà el número 8 de la llista. Ara, l'antic membre del **col·lectiu democratacristià sobiranista El Matí**, un sector crític d'Unió al qual també va estar vinculat el president Quim Torra, compartirà grup parlamentari amb un militant comunista com Nuet, una ex del PSC com Telechea i joves provinents de les JERC. Aquest veterinari de professió va com a independent a les llistes d'ERC per segon cop consecutiu, tot i que ara perd tres posicions respecte a les últimes eleccions espanyoles i, per tant, tindrà més complicat repetir com a diputat. Capdevila, que va arribar a enviar una carta al papa de Roma per demanar el seu suport a la causa sobiranista, té un perfil proper a l'excalde de Vic i expresident de l'AMI, Josep Maria Vila d'Abadal.

Capdevila va marxar d'Unió Democràtica per les seves crítiques a Duran i Lleida. El 2012 va signar una carta col·lectiva d'un grup de militants democratacristians independentistes per donar-se de baixa del partit en què assegurava que s'afiliaria a Convergència Democràtica. ["Per això ens afegirem a CDC, on, sense complexos i molt majoritàriament, la gent és independentista"](#), deien. Tot i això, el 2015, va fitxar per ERC. Abans, va tenir temps de formar part de la **candidatura a la**

presidència del Futbol Club Barcelona del 2010 encapçalada per Agustí Benedito.

Montse Bassa, la veu de Dolors Bassa

La llista per Girona l'encapçalarà Montse Bassa, **la germana de l'exconsellera de Treball Dolors Bassa**, ara en presó preventiva pel judici contra els líders independentistes. De fet, la nova cap de llista gironina d'ERC es va presentar així davant la premsa: "Sóc la Montse; però, en realitat, a qui represento és la Dolors Bassa, la meva germana, que és qui hauria de ser aquí i no aguantant aquesta farsa de judici". Montse Bassa mai no havia fet política activa fins ara i, tal com comentava ella mateixa, el primer cop que va fer un acte públic va ser en un míting en suport a la seva germana empresonada. És una de les fundadores de la nova **Associació Catalana pro Drets Civils**.

ERC va demanar el vistiplau de l'exconsellera abans d'oferir-li el càrrec a la seva germana. Esquerra continua apostant així per posar al capdavant de les seves llistes presos o familiars dels presos. Montse Bassa, que és professora, **va ser directora de l'Escola d'Adults de Figueres i ara treballava per al Departament d'Educació** en un programa sobre les ruïnes d'Empúries.

Jordi Salvador, sindicalista de la UGT i de barri obrer

El cap de llista de Tarragona serà, de nou, Jordi Salvador i Duch (Barcelona, 1963). Aquest doctorat en Antropologia i professor de l'escola Sagrat Cor, abans d'entrar en la política institucional, venia de ser un dels líders de la UGT. El 2008 va ser escollit **secretari general de la UGT a les comarques tarragonines**. Ho va ser fins al 2015, quan va entrar a les llistes tarragonines d'ERC per a les eleccions espanyoles. Des d'aleshores, és diputat al Congrés com a independent. Tot i ser barceloní d'origen, l'any 1971 va anar a viure amb la família a Torreforta, un dels barris obrers de la ciutat de Tarragona.

Salvador, en un penós episodi parlamentari, va ser acusat pel ministre Josep Borrell d'haver-li escopit mentre els diputats d'ERC abandonaven l'hemicicle en protesta per l'expulsió de Rufián després d'una agra jornada al Congrés. Tanmateix, això mai no es va poder demostrar. De fet, tant els diputats d'ERC com els [nombrosos fotògrafs que hi havia a la zona ho van negar rotundament](#). Abans, Salvador ja se les havia tingut amb Borrell i va intentar regalar-li el llibre del fotoperiodista i col·laborador de CRÍTIC **Jordi Borràs** 'Desmuntant Societat Civil Catalana', després que l'exministre participés en un acte de l'organització espanyolista catalana.

Xavier Eritja, bregat a Òmnium i a l'ANC a Ponent

Xavier Eritja (Sallent, 1970) repetirà molt probablement com a diputat d'ERC per Lleida al Congrés per segon cop. Tot i que va néixer a Sallent, [només va viure al Bages les primeres setmanes de vida](#). De fet, té al darrere una llarga trajectòria d'activisme als moviments i a les entitats independentistes lleidatans: va ser president d'Òmnium Cultural a Ponent dos anys abans de fer el salt a la política institucional quan ERC li va proposar ser el seu candidat al Congrés. Abans, havia encapçalat entitats com l'Ateneu Popular de Ponent, havia estat portaveu de la plataforma Lleida Decideix i va ser un dels membres fundadors de l'Assemblea Nacional Catalana a Lleida. En paral·lel, Eritja va començar a militar a ERC l'any 2012.

El diputat actual va haver de guanyar unes primàries a ERC per ser el candidat de Lleida on també hi participaven Eduard Piera i Ferran Accensi. La Federació Regional de Lleida va situar com a

número 2 d'Eritja la militant de Bellpuig Inés Granollers i, com a número 3, la cerverina Maria Mercè Carulla.

I... al Senat?

El candidat principal al Senat d'ERC tornarà a ser **Raül Romeva**, que també venia d'un altre partit; en el seu cas, va ser un dels referents principals i europarlamentari d'ICV. A més d'ell, la llista al Senat per la província de Barcelona la completen la fins ara diputada al Congrés **Ana Surra** i el senador **Robert Masih**, com a número 2 i 3, respectivament. Per la demarcació de Girona, **Jordi Martí** repeteix com a número 1 i **Elisenda Pérez** serà la número 2. Per Lleida, **Sara Bailac** encapçala la llista, seguida de **Miquel Caminal**. A l'últim, per la demarcació de Tarragona, **Miquel Aubà** i **Laura Castel** repeteixen com a candidats.